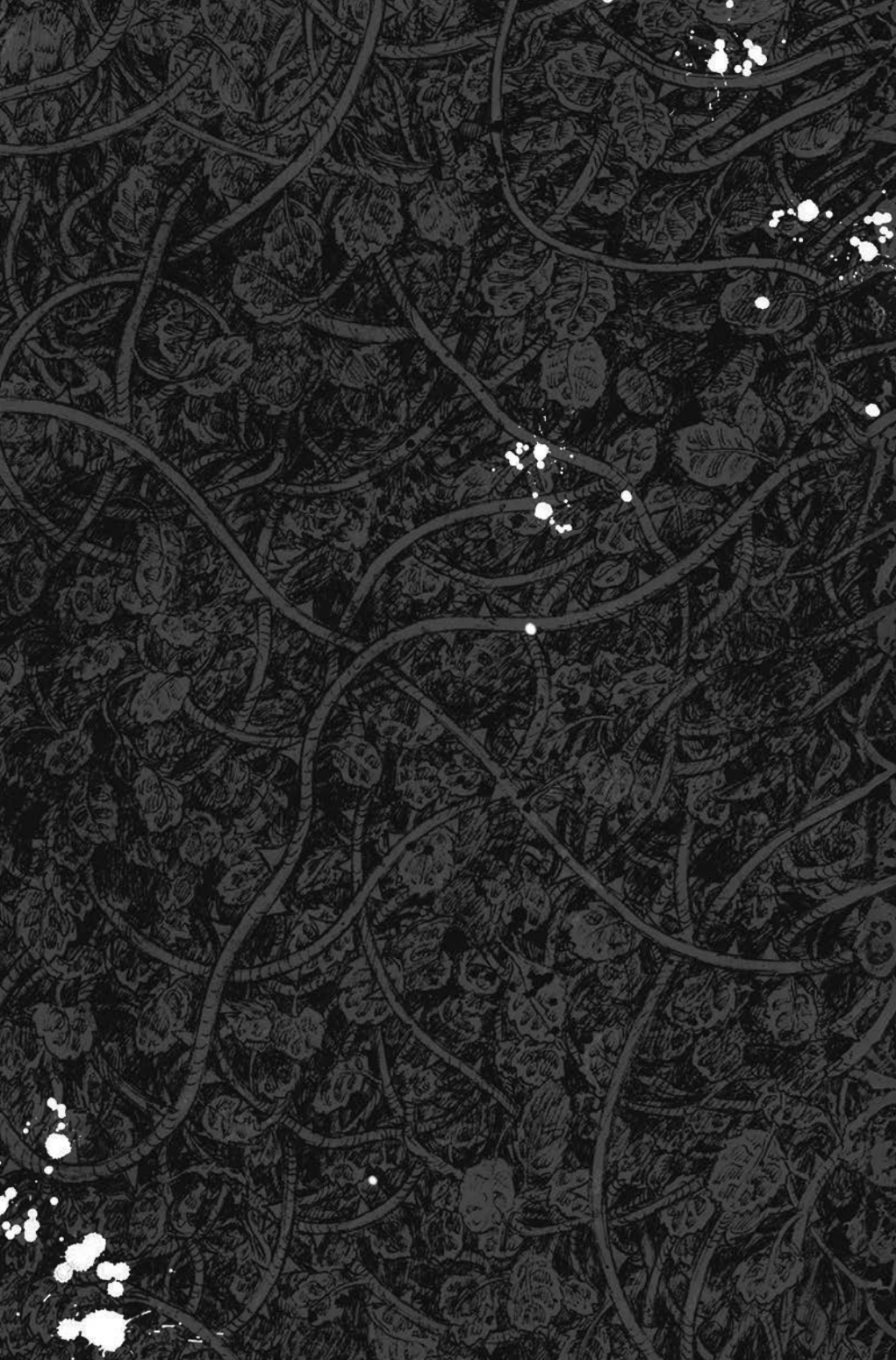

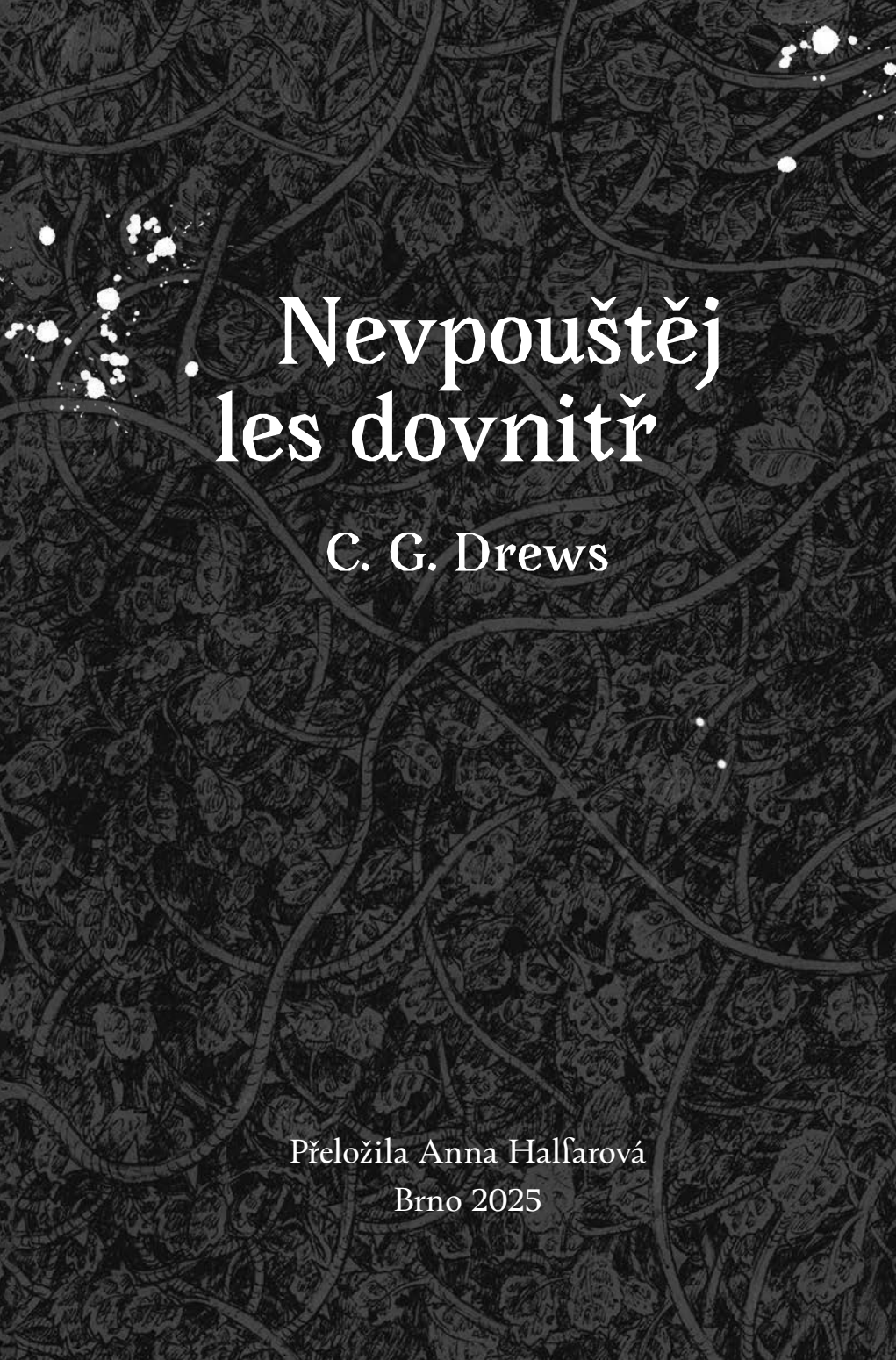
Všechny pohádky nemusí končit dobře.

HOST

Nevpouštěj les dovnitř

C. G. DREWS

Nevpouštěj les dovnitř

C. G. Drews

Přeložila Anna Halfarová

Brno 2025

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu
nositele práv zakázána.

Don't Let the Forest In
Copyright © 2024 by C. G. Drews
Published by arrangement with Feiwei & Friends, an
imprint of Macmillan Publishing Group, LLC.

All rights reserved
Cover illustration © 2024 by Jana Heidersdorf
Cover design by Meg Sayre

Translation © Anna Halfarová, 2025
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0953-9 (PDF)
ISBN 978-80-275-0954-6 (ePUB)
ISBN 978-80-275-0955-3 (MobiPocket)

Příšerám v tvé hlavě ●

1

Ten den, kdy si vyřízl srdce, necítil žádnou bolest.

Andrew o tom později psal, ostrým perem tahy tenkými jako pavučinka. Vyprávěl příběh o chlapci, který si k hrudi přiložil nůž, rozpáral se a odhalil žebra připomínající kořeny stromů obrostlé mechem a pod nimi své poraněné a zoufalé srdce. Kdo by o takové srdce stál? Ale on si ho stejně vyřízl a daroval jej.

Cítil se prázdný a rozbolavělý, ale na to byl zvyklý. Bolest ho uklidňovala.

Andrew měl v sobě prázdnotu odjakživa.

Vyprávět příběh bylo pro něj jednodušší než popisovat své pocity, proto ze sešitu vytrhl jednu stránku a poslední školní den ji Thomasovi zastrčil do zadní kapsy. Andrew pak zmizel v tátově autě a Thomase spolkl autobus, a bylo po všem. Budou od sebe odtrženi, dokud se brány Wickwoodské akademie znovu neotevrou.

Nezáleželo na tom, jestli Thomas rozluští, co mu tím příběhem chce říct, že jen jemu patří Andrewovo srdce. Tohle vášnivé vyznání bylo děsivé i nádherné — ale nedalo se vzít zpátky. Ledaže by nebylo zbytí.

Lidem jako Andrew Perrault se říkalo různě. Někdy zoufalec, jindy trapák. Zbabělec, to už docela zabořelo, ale úplně lež to nebyla.

Andrew byl snad jediný člověk, který se netěšil na prázdniny a na léto. Ve škole si připadal víc sám sebou, vyrovnanější,

skutečnější. Na akademii nastoupil ve dvanácti a její zdi utopené v břečtanu, budovy ze starých kamenů, dokonce i růžové zahrady a lesy obklopující kampus pro něj představovaly domov. Zanechal tu všechno, své knihy, vzpomínky, učebnice a pomůcky. Nechal tady i Thomase Rye.

Andrew po tom prahl. Když byl pryč, chřadl.

Jenže léto skončilo, otec ho vezl zpátky do Wickwoodu, a on pořád neměl ten pocit, že všechno je, jak má být. Dokázal myslet jenom na to, že tohle je jejich závěrečný rok. Vnímal, jak ho pomalu dusí strach.

BMW se šinulo po klikatých silnicích a Andrew přitiskl tvář na chladné okenní sklo. Les po obou stranách byl tak hustý, že mu připadalo, jako by proplouvali tmavým šedozeleňým tunelem. Cesta z města jim měla trvat asi hodinu, ale jeho táta jel dnes šnečím tempem. Jindy řídil sebevědomě, přijímal hovory, diktoval e-maily, u toho uvolněně držel volant a zlaté hodinky mu cinkaly o zlaté manžetové knoflíčky.

Ale dneska seděl téměř nehybně, se zaťatými čelistmi a neustále Andrewa ve zpětném zrcátku kontroloval. Andrew předstíral, že to nevidí. Do jednoho ucha si na obranu proti tichu strčil sluchátko a na klíně měl otevřený sešit se dvěma řádky nového příběhu.

Tohle byl Andrew — vypravěč příběhů. Příběhů ovinutých trny, kde bylo plno temných, hořkých zákoutí, magie a příšer s elegantními tesáky ve tvaru žiletek. Psal pohádky, ale byly to kruté pohádky.

Thomas je miloval.

Bylo nebylo, za sedmero horami žil princ, který na ochranu před neštěstím nosil korunu z jeřabin. Ale sladká vřesnová panna mu slíbila polibek, když si ji sundá. Poté, co ho políbila, mu vyřízla oči.

Jsou nejlepší, říkal Thomas. Když je čtu, mám chuť kreslit. Znamenají něco?

Andrew pokrčil rameny, ale z té chvály ho polilo horko. *Mají jen zraňovat.*

Jako říznutí o papír, malé bodnutí, které neznamenal víc než: *žiju, žiju, žiju.*

Thomas jako jediný jeho příběhům rozuměl. Táta je nechápal. Dokonce ani Dove, což vnímal skoro jako zradu vzhledem k tomu, že byli dvojčata.

Dove seděla na místě spolujezdce, celá strnulá a se založenými rukama. Vedli s tátou v naprostém tichu nějakou mrazivou bitvu. Andrew netušil, o co šlo, ale úplně se ignorovali.

To, že Andrew a Dove jsou dvojčata, bylo jasné na první pohled. Měli světlou kůži, šedohnědé vlasy, čokoládové oči a byli skoro stejně vysocí. Jenže Dove připomínala blyštivou ledovou sochu, nádhernou, nebezpečnou a nedotknutelnou, zatímco Andrew vypadal spíš jako skelet listu, rozpadající se a křehký. Dove si každý všiml, Andrewa si nikdo nezapamatoval.

Dove na sobě měla wickwoodskou uniformu — bílou košili s límečkem, kravatu, tmavě zelené sako a károvanou sukni. Všechny knoflíčky i každičky vlásek byly přesně na svém místě. Z Dove vyzařovala uhlazená vyrovnanost studentky, která čeká jen na to, až se postaví před publikum a pronese závěrečnou řeč a u toho ji zvěční blesky fotoaparátů jako vzor dokonalosti. Maturitní ročník zvládne v pohodě, bude zářit. Andrew měl obavy, že jeho letošní rok totálně sejme.

Už teď se mu z toho svíral žaludek, ale přesvědčoval se, že se to zlepší, až dojedou na místo. Bude na ně čekat Thomas se znepokojivým úšklebkem v pihovatém obličejí, jako

vždycky našťvaný na všechny kolem, s výjimkou Perraultových dvojčat.

Patřil k nim a oni patřili k němu. Bylo to tak od chvíle, kdy se ti tři potkali.

Pneumatiky sjely z hladké vozovky na křupající šterk a Andrew se přitiskl ještě blíž k oknu. Srdce se mu rozbušilo. Uprostřed ničeho vyrostl mezi virginskými hvozdy a trnám Wickwood. Kruhová příjezdová cesta byla plná aut a autobusů, vstupní schodiště zaplavili studenti se zavazadly a rozrušení rodiče.

Jejich auto se šinulo kupředu, a zatímco otec vyhlížel místo k parkování, Andrew hledal Thomase. Neúspěšně.

Podíval se na mobil. Očima zavadil o jizvy tenoučké jako pavučinky, které mu křížovaly kůži od prstů až k zápěstí, a poskočilo mu srdce, ještě si na ten pohled nezvykl. Už to ale nebolelo. Sotva si pamatoval, jak k nim přišel.

Zkontroloval zprávy, i když věděl, že zbytečně, protože si Thomas rozbil telefon týden po začátku prázdnin.

Andrew si otevřel jejich poslední konverzaci a kousl se do rtu.

mobil uppne narrot sorac zchyby uvdimse vschole

Andrewovi trvalo nesnesitelně dlouho vymyslet odpověď, která by nezněla úplně vyschízovaně. Celé léto. Beze zpráv. Thomas mu mohl psát maily, ale nenapsal ani jeden.

Andrew odpověděl: *Jak jsi ho rozmlátil tentokrát??*

*to tata. prassit mje do haavy a pak dozdi. vybjie se, nejjd na-
biitt. nevysiluj.*

V jakém vesmíru by Andrew dokázal *nevysílovat*? Nebylo to poprvé, kdy se Thomas naprosto nevzrušeně zmínil o otcově násilnickém chování, ale vypadalo to, že se tím trápí

jenom Andrew. Pořád myslel na to, jak moc to Thomase muselo bolet. Nebo jestli mu otec nezpůsobil otřes mozku. A taky na ty dlouhé týdny, kdy se klukovi s prořízlou pusou, který nevěděl, kdy přestat, mohlo přihodit i něco mnohem horšího.

Tohle měli Thomas a Dove společné: spíš by člověk obměkčil kámen než je dva.

Andrewův táta zastavil za autobusem, ze kterého právě vystupovali studenti, ale motor nechal běžet. Od okna se odrážely stovky zmatených hlasů. Andrew měl ruku položenou na klice a váhal. Venku to pěkně vřelo, ale pořád lepší než to dusivé napětí uvnitř.

„Andrew.“ Jeho otec upřeně pozoroval své ruce, jako by je měl přilepené k volantu. „Jsou tu i jiné školy.“

Andrew rozrazil dveře.

„Andrew.“

Tátův povzdech zněl zdeptaně, ale zároveň i unaveně, a tak Andrew zapadl zpátky do sedadla a zabouchl. Podobný rozhovor spolu v různých obměnách vedli už dřív a jemu to lezlo krkem. Loni bylo... Na tom nezáleží. Stejně je po všem.

Andrew školu měnit nebude. Jeho život je tady.

Znovu se podíval z okna po Thomasovi.

„Dobře, tak poslouchej,“ řekl táta a zase zatnul zuby. „Kdyby toho na tebe bylo moc, zavolej mi a já přijedu. Můžeš přestoupit někam jinam, stačí si vybrat. A promluv si s výchovnou poradkyní, kdybys... Prostě si s ní promluv.“

Andrew se podíval dopředu, jestli Dove nepění vzteky, že ji táta z rozhovoru vynechal, ale musela vyklouznout ven, když zrovna nedával pozor. Super. Takže dneska se žádné usmiřování konat nebude.

„Jdeš dovnitř?“ zeptal se Andrew.

„Musím stihnout letadlo,“ odpověděl táta napjatě.

Andrew se nezeptal kam a otec mu to neřekl. Pracoval jako mezinárodní investor a developer, vlastnil hotelové řetězce a restaurace a byl tak okouzlující, že dokázal kohokoli přesvědčit k čemukoli. K prodeji, koupi, investici. To ten australský přízvuk, tvrdila Dove a pak dodala: *Hele, Andrew, v Americe jsme pořád za nováčky. Trochu se do toho přízvuku opři a na konci střední budou všechny holky tvoje.*

Andrew se v tu chvíli rozhodl, že už navěky bude mluvit, co nejmíň to jen půjde.

Být neviditelný bylo nejlepší. Případalo mu jednodušší mlčet a schovávat své slabiny. Dokázal se skrývat mezi stíny bohatých dětí, které chodí na soukromou školu, tváří se znuděně a mají drápy jako šelmy. Lovily pro zábavu a o kořist ztrácely zájem až v okamžiku, kdy se přestala stavět na odpor. Těmhle pravidlům rozuměl.

„Hlavně nechod' do lesa,“ naléhal otec. „Slib mi aspoň tohle, Andrew.“

„Dobře,“ kývl Andrew, ale nemyslel to vážně, protože les byl Thomasovo oblíbené místo.

Když tentokrát Andrew vystupoval z auta, otec už ho nezadržel.

Andrew postavil kufr na chodník a opřel o něj batoh. Dove na něj nepočkala. To ho zamrzelo. Nacpal sešit do kufru a zápasil se zipem, tátovo auto pomalu odjíždělo.

A pak zůstal Andrew sám, měl zpocené ruce a útroby se mu svíraly úzkostí. Thomas si ho měl už dávno všimnout a přijít za ním. Většinou se na schodech potkali všichni tři a hned z toho bylo pěkné pozdvižení. Thomas by Andrewovi položil

ruku okolo krku a zároveň by si dobíral Dove, že už začala plánovat jejich volnočasové aktivity.

Kamarádi, spolu jim bylo nejlíp. Byli tu jeden pro druhého, a to jim stačilo. Měli to tak od chvíle, kdy do Wickwoodu nastoupili.

Andrew si to párkrát zopakoval, aby se o tom ujistil.

Ale co když tu Thomas není? Co když neměl dost dobré známky nebo ho rodiče ze školy odhlásili nebo ho zavraždili...

Na schodech se něco dělo. Andrew se otočil. Venkovnímu prostranství dominoval kámen, který obklopovaly pěstěné trávníky a kvetoucí růže, vyzařoval z toho poklidný dech tradice. Až na to, že místo spořádaných učenců tu kroužila pěkná řádka krvelačných supů, kteří byli připraveni pustit se do slabších kousků. Na schodech se motala skupinka maturantů, poplácávali se po ramenou a pokřikovali na sebe, jejich hulákání přehlušovalo všechno ostatní. Andrewa ovšem zaujal jiný zvuk, plácnutí do knížky a následný výbuch stránek a zuřivý křik.

Stál tam Thomas, jednu ruku sevřenou v pěst, druhou se držel zábradlí, jako by chtěl vyběhnout do schodů. Jeho skicák připomínal ptáka sestřeleného z nebes, u nohou mu poletovaly volné stránky.

Supi by tvrdili, že šlo o nehodu. A všichni by jim to uvěřili, protože patřili mezi wickwoodskou smetánku. Měli dobré vychování, majetek, bílé zuby a dokonalé vlasy. V jejich příjmeních se snoubila uhlazenost se zámožností a honosili se jimi politici, právníci a ředitelé.

Jenže Thomas do žádné z těchto kategorií nezapadal, navíc mu chyběl zdravý rozum, byl schopný se poprat a nechat vyloučit ještě před začátkem první hodiny.

Andrew si dal ruce k puse a zakřičel: „Thomasi!“

Obrátily se k němu všechny hlavy.

Záleželo ale jenom na jedné.

Thomas se otočil za hlasem, jako by k němu Andrewovo volání doputovalo i v tom největším hluku. Věnoval supům poslední rozzuřený pohled a celý zadýchaný se prodral davem k Andrewovi.

Čas zpomalil a vteřina se protáhla natolik, až Andrewovi začala v hrudi tlouct křídly úzkost jako můra. Všechno se pokazilo ve chvíli, kdy Dove zmizela a Thomas se opozdil. Koneckonců přátelství trvala věčně, dokud neskončila. Během měsíců odloučení se lidi mění. Pouta ochabují. Zpřetrhají se...

„Jak je? Dobrý?“ zeptal se Thomas.

Andrew chvíli zaváhal, než přikývl, takhle se normálně nezdravili. Pak se na něj ale Thomas vrhl a způsob, jakým ho objal, vypovídal o všem.

Trvalo to jen vteřinku. Pak se Thomas odtáhl a se zářivým úsměvem ho poplácal po rameni. „Ty jsi kost a kůže. Tos celý léto nic nejedl?“

„Neříkají tohle babičky?“ Andrewovi se na tváři objevil rozpačitý úsměv, který nezmizel, ani když do něj Thomas štouchl.

„Říkají to lidi, co mají sami hlad. A já padám hlady.“ Thomas popadl Andrewův batoh a hodil si ho přes rameno. „Nechápu, že nám první den nedají ani snídani. Tak pojď, odnesem tvý věci, než bude zahájení. Jaký bylo léto? Peklo?“

„Strašný. Jak ses...“ Andrew zaváhal a pro jistotu si Thomase rychle prohlédl. Aby měl jistotu, že je celý.

Aby měl jistotu, že je skutečný.

Vypadal pořád stejně, kaštanové vlasy, ostře řezaná čelist a obličej posetý pihami. Byl nejmíň o hlavu menší než většina kluků jeho věku a podle stavu jeho uniformy by člověk řekl, že se zrovna popral. Bílá pomačkaná košile mu čouhala z kalhot a vázanka se mu houpala okolo krku jako zašmodrchaná oprátka. Sako mu chybělo. Vesta taky. Prsty měl celé od inkoustu a pod bradou byl zamazaný od barvy.

Ne, to nebyla barva, ale stroupek. Andrew odolal nutkání natáhnout ruku a přejet po něm prstem.

„Aby bylo jasno, tak já bych nejradši namlátil Bryci Kaneovi a celý jeho partičce, ale to není nic novýho,“ řekl Thomas.

„Byl ten skicák...“

„Nic moc v něm nebylo. Zapomeň na to.“ Thomas sebral jednu stránku ze země a strčil si ji do kapsy. „Nepotřebuješ něco? Nemám třeba... Já nevím. Jenom jsem...“ Prohrábl si vlasy a naklonil hlavu k Andrewovi.

Neměl by z toho dělat takové drama. Thomas se ani nezeptal, proč měla Dove špatnou náladu nebo proč přijeli pozdě. Dokonce ani neměl kecy na Bryce Kanea a jeho supy, své úhlavní nepřátele, které nesnášel se stejnou zuřivostí, s jakou ho oni provokovali. Jindy by si na ně s gustem zanađával, ale teď působil spíš neklidně, jako by si dal moc kávy a dělalo mu problém udržet oční kontakt.

„Jsem v pohodě,“ ujistil ho Andrew, ale už nedodal: *A proč bych neměl být?*

„Po tom všem, co se stalo loni...“ Thomas zkřivil obličej a pak se trochu otřásl.

„A co ty?“ zeptal se Andrew. „Přežils to nějak? Co ten mobil? A tvoji rodiče, víš...“

Thomas ztuhl a celý se jakoby uzavřel do sebe. Chvilí si pohrával s rukávem a pak si strčil ruce do kapes. „Nechci se o nich bavit,“ zamumlal a prodíral se davem pryč.

O svých rodičích nikdy nechtěl moc mluvit, ale tohle bylo něco úplně jiného.

Andrew zvedl kufr a vydal se za ním. Věřil, že se všechno vrátí do starých kolejí, ale hluboce ho trápilo, jak je Thomas uzavřený, když přijde řeč na jeho rodinu. Ve Wickwoodské akademii, s přemrštěným školním a vysokými studijními nároky, nikdo nezkoumal, co jsou rodiče studentů zač.

Andrew dohnal Thomase a společně brali schody po dvou. Nahore o sebe zavádili rukama.

Andrew instinktivně sklopil oči, nebyl si jistý, jestli šlo o náhodný dotek. A v tu chvíli si všiml Thomasova rukávu, toho, který se předtím pokoušel schovat.

Mohla to být barva. Thomas byl fakt neuvěřitelný borde-lář, věčně neupravený a pokaňkaný, vlasy jako vrabčí hnízdo a manžety špinavé od kreslení.

Ale tahle skvrna byla rudá jako vylité víno. A taky trochu rozmazaná, jako by se ji snažil vydrhnout papírovým ubrouskem.

Thomas se otočil a skvrna zmizela. Začal mluvit o renovaci kolejí, ale říkal to až příliš bezstarostně, příliš strojeně a Andrewovi neuniklo, že když si zase začal pohrávat s rukávem, třásly se mu prsty.

Nejdřív ho napadla otázka: *Čí je to krev?*

A za ní následovala druhá, jak se má Andrew vypořádat s tím žárem, který mu pulzoval za očima, šířil se do tváří a spaloval ho až do morku kostí. Jestli Thomasovi někdo ublížil...

Dýchej. Tvař se normálně.

Sladil svůj krok s Thomasovým, ale hlava mu celá třeštila.

Pravda o jeho přátelství s Thomasem Ryem byla totiž takováhle:

Bylo nebylo, Andrew si vyřízl srdce a dal ho tomuhle chlapci. Byl si naprosto jistý tím, že Thomas neměl ani tušení, že by pro něj Andrew udělal úplně cokoliv. Chránil by ho. Lhal by kvůli němu.

Vraždil by pro něj.

2

Andrew byl odsouzen k zapomnění. Takový byl osud všech tichých, nespolečenských lidí, prostě se rozplynout ve vší té slávě a chaosu, které se okolo jeho nejlepšího kamaráda šíří. Tak to totiž dopadalo, když se někdo jako Andrew skamarádil s někým jako Thomas.

Ale Thomas se předtím, než zahnul za roh, vždycky nejprve ohlédl a přitáhl Andrewa k sobě. Dělal to se stejnou samozřejmostí, s jakou dýchal, měl potřebu zkontrolovat, jestli se na Andrewa nezapomnělo. Děsil se dne, kdy s tím Thomas přestane, ale zatím se to nestalo. Prodloužili si cestu a stavili se ještě na koleje, aby tam odložili zavazadla, a pak už se připojili k davu studentů, kteří proudili k aulám Wickwoodské akademie, a dokonce i teď se Thomas otočil, aby se ujistil, že je tlačénice nerozdělí.

Andrewovi se ulevilo, bylo to až opojné. *Ať se tohle nikdy nezmění.*

Dove už stejně měnila všechno ostatní. Měla být tady s nimi a dohadovat se s Thomasem o nějaké hlouposti, dokud by ji nějaký jeho vtípek nedostal tak, že by se rozesmála.

Mrazivá bitva, kterou Dove vedla, se musela vztahovat i na Thomase. Andrew věděl, že se před koncem roku strašně pohádali — tehdy se rozhodl, že se do toho nebude míchat —, ale většinou se po každé hádce udobřili, prostě předstírali, že se vlastně nic nestalo. Andrew by něco takového nedokázal. Když se něco pokazilo, bublalo to v něm tak dlouho, až

se to nedalo snést. Pak to za něj někdo musel urovnat, než ho to úplně semlelo.

Možná si Dove jenom odběhla za kamarády. Se svou spolubydlicí Lanou Langovou vedly napínavou akademickou bitvu. Celý den spolu soupeřily o to, kdo bude mít nejlepší známky ve třídě, a sotva zvonek oznámil konec vyučování, dělily se o Skittles a hihňaly se vtípkům, kterým kromě nich nikdo nerozuměl. Dove a Lana byly ale něco úplně jiného než Dove, Thomas a Andrew. Obíhali okolo rozdílných sluncí. Nejspíš kvůli Thomasovi, který se o většinu ostatních lidí nezajímal, neměl na ně čas ani trpělivost a nebál se to dát najevo.

Ostatní lidé zůstávali pouze na okraji Thomasova světa, ale Perraultova dvojčata dominovala celé galaxii.

To, že pro něj oba tolik znamenali, bylo až opojné.

Návykové.

Nahlas by to ale Andrew nikdy nepřiznal.

„Musím ti něco říct,“ ozval se Thomas a jeho hlas se mezi sílícím klábosením ostatních studentů skoro ztrácel. „Dneska večer, až půjdeme pozorovat hvězdy... Vlastně, půjdeme vůbec?“ Znepokojeně se na Andrewa podíval. „Asi bysme neměli, co?“

A proč? Protože jsou teď maturanti? Thomas se přece bez rozmýšlení vzpíral všem pravidlům, takhle se strachovat nebyl jeho styl.

„Já bych šel,“ řekl Andrew.

Vrásky na Thomasově čele zmizely. „Dneska v noci ti všechno povím, ale musíš přísahat, že mi budeš věřit.“

„Ty jsi tajemný...“ začal Andrew větu, ale Thomas mu stiskl paži tak silně, že zapomněl, co chtěl říct.

Thomas mu zíral přes rameno a oči měl skelné strachem. On se přece nebál ničeho. Andrew tomu nerozuměl, otočil se, ale viděl jenom záplavu wickwoodských uniforem a rozzářené tváře.

Pak se hlouček studentů rozestoupil a Andrew pochopil.

V předsáli stála se založenýma rukama ředitelka Adelaide Grantová, v obličeji kamenný výraz. Vypadala, jako by ji vytáhli z černobílé fotografie: nažehlený kalhotový kostým, bílá kůže, ještě bělejší vlasy a pronikavé oči, kterým nic neunikne. Thomas od ní sbíral poznámky a podmíněčná vyloučení jako na běžícím páse.

Což znamenalo, že se ti dva docela dobře znali. Jejich pohledy se střetly a ředitelka se zamračila.

„Není moc brzo na to, abys už lítal v průšvihů?“ zeptal se Andrew, ale pak si všiml, s kým se ředitelka bavila.

Po jejím boku stáli ležérně rozkročení dva poldové a rozhlíželi se okolo. Člověku chvíli trvalo, než Wickwoodskou akademii vstřebal: těžké viktoriánské záclony a tmavé koberce, lustry a olejomalby a pozlacené římasy, vůně naftalínu a starých knih, ctižádosti a nadčasových tradic. Policistka na sobě měla krémový trenčkot a zrovna schovávala detektivní odznak. Zaznamenala ředitelčin pohled a nechala se jím vést.

Thomas se otočil a strhl Andrewa s sebou, ostrými lokty a zuřivým pohledem jim klestil cestu směrem k sálu.

„Cos provedl?“ zasyčel Andrew.

„Nic. Zrovna jsem přijel, stejně jako ty.“

Potřebovali najít tři místa, Dove se k nim určitě přidá dřív, než začne slavnostní zahájení. Andrew ale nestihl říct ani slovo a Thomas už ho natlačil do zadní řady. V sále probí-

hala všechna vystoupení a předávání cen, s rudými sametovými křesly a ponurým osvětlením připomínal staré divadlo.

„My se schováváme?“ zašeptal Andrew.

Thomas zabodával pohled do řady lesklých culíků před nimi, třetačky, povídaly si a u toho koukaly do mobilů.

„Říkám ti, že má na mě pifku.“ Thomas se zavrtěl, aby se pohodlněji usadil. „Ti policajti nejspíš přijeli, aby nás poúčili o drogách nebo tak něco.“

„Jako bys to ty potřeboval,“ zamumlal Andrew.

„Stalo se to jednou. Tenhle rok tě budu muset zkazit skrz naskrz, abys přestal být takový nevinátko.“

„Já někdy pravidla porušuju.“

„Jenom když tě k tomu donutím.“ Thomas do něj štouchl kolenem. „Neukradneš ani tužku. Víš, co my dva potřebujeme? Hvězdný nebe a vodku. Vážně bych si přál vědět, co by z tebe vypadlo, kdyby ses přestal hlídat.“

Andrew si zas vážně přál, aby se to nikdy nestalo. Nemohl přece riskovat, že by mu z úst vyšla slova, která se jinak odvážil vykřičet jen ve své hlavě.

Thomas se prohnaně ušklíbl a Andrewovi došlo, že se červená.

Jedna z třetaček, která seděla v řadě před nimi, si je přísně prohlédla. „To tady jako fakt rozebíráte nezákonný aktivitu?“ Šeptala tak hlasitě, že ji slyšely všechny její kamarádky.

„Přesně tak, chystáme se ukrást všechny tužky ve škole,“ odpověděl Thomas.

„Můžu vás nahlásit,“ zasyčela. „Tenhle rok platí nulová tolerance, ten, kdo loni prodával ritalin, to má pěkně spočítaný. Stejně jako všichni, co se v noci tajně plíží z kampusu do lesa. Zrovna vy dva byste měli tenhle zákaz dodržovat.“

Otočilo se k nim pár dalších culíků s našpulenými rty. Několik se jich soucitně dívalo na Andrewa.

„Panebože, to jsou ti dva, co byli loni zapletení do té aféry?“ zašeptala jedna dívka své kamarádce. „To se divím, že se vrátili.“

Thomas už začal zvedat ukazováček, ale Andrew ho chytil za ruku a stáhl mu ji dolů.

Zachoval neutrální výraz, dokud se dívky zase neotočily, ale srdce mu zběsile bušilo. Nechápal, o čem to mluvily. Možná o jeho ruce? Ale o tom se přece nebavila celá škola. Na to nebyl dost zajímavý.

O několik řad dál zahlédl zezadu Doveino sako, seděla tam se spolužáky ze třídy pro nadané studenty. Zrovna se smála nějaké poznámce svého kamaráda, pak se rychle ohlédla. Musela se podívat přímo na Thomase, protože se zamračila a on se na oplátku ještě víc nasupil. Oba odvrátili pohled ve stejnou chvíli.

Vtom zapraskal mikrofon, na pódium vstoupil profesor a začal řečnit. Čas na nadšený projev, který měl všechny motivovat, aby do toho letos dali všechno, načež následoval výčet jmen všech vynikajících studentů, kteří se dostali na některou z Ivy League univerzit. Byli jste vybráni pro své výjimečné kvality! Musíte se snažit! Abyste dosáhli úspěchu!

Skutečnost ovšem byla taková, že většina studentů mohla za přijetí děkovat bankovním účtům svých rodičů. Dove přijímačky zvládla, protože byla prostě geniální, ale Andrew měl akorát kliku — kromě toho jejich otec platil tučné školné, a když na něj trošku zatlačili, přihodil k tomu ještě nějaký dar.

Thomas se nacházel přesně uprostřed. Jeho rodiče byli umělci a k majetku měli vztah jako k jednorázovému plastru, jeden den prodali umělecké dílo v hodnotě stovek tisíc dolarů a druhý den peníze impulzivně rozházeli. Což mělo za následek, že Thomas chodil na neuvěřitelně drahou školu, ale uniformy nosil tak dlouho, dokud je úplně neroztrhal, teprve pak dostal nové. Znamky měl horší než Andrew, ale aspoň měl svoje umění.

Thomas byl brutálně talentovaný. Andrew psal kruté a nádherné pohádky a Thomas je ilustroval, několika tahy pera vytvořil tak hrůzostrašnou krásu, že dokonce i učitelé přivírali oči nad jeho nikdy neutuchajícími problémy s autoritou.

Andrew se zkoušel zaposlouchat do profesorovy řeči, ale dokázal myslet jenom na ty policajty. Nemohli přijet kvůli Thomasovi. To prostě... Ne, nemohli.

Stačil ale jediný pohled a každému bylo hned jasné, že Thomasova ústa jsou plná trnů a lží. Kdyby tu s nimi seděla Dove, všechny ty jeho kecy už by dávno s chirurgickou přesností odstranila a teď by znala pravdu.

Andrew se potichu zeptal: „Vy jste se s Dove před prázdninami pohádali, že jo? A nestihli jste se usmířit?“

Thomas se kousl do nehtu na palci. „Ne.“

Tím se to vysvětlovalo. Jeden z nich musel ustoupit jako první, ale tentokrát to vypadalo, že nad nimi vítězila jejich vlastní tvrdohlavost.

Jako další převzala mikrofon ředitelka. V motivační řeči mluvila o zkouškách a výjimečnosti, ale zároveň studentům jemnými narážkami sdělovala, ať na návykové látky a kanadské žertíky letos radši zapomenou. Po policistech se slehla zem, možná už odjeli.

Andrew si uvědomil, že ještě pořád tiskne Thomasovu ruku do sedačky. Jeho prsty pokryté pavučinkou tenkých jizev zakrývaly Thomasovy klouby, na kterých byly šmouhy od uhlu.

Rychle ruku odtáhl.

Thomas se na něj nepodíval, jenom překřížil paže a zabořil se ještě hlouběji do křesla.

Andrew je musí donutit, aby se usmířili... ale až později. Teď byl příliš vyčerpaný. Léto strávil v tátově australském domě, strašně tam zhubl a přílet do Ameriky byl navíc vředy, brutální, z jet lagu měl kruhy pod očima. Představil si, že jsou zpátky na kolejích, zatímco on zapadne do peřin, Thomas bude nadávat, že nesnáší matiku a že jeho domov je přece v lese, jako by byl nějaký skříteček, který se chystá zmizet mezi stromy a už nikdy se nehodlá vrátit.

Slavnostní zahájení skončilo a chodby zaplavili studenti, kteří měli namířeno do tříd. Thomas byl celý šedivý, to měl z toho, jak urputně polykal svá tajemství. Situaci ještě zhoršila ředitelka, když vyrazila nejkratší cestou k nim.

„Vsadím se, že jenom projde kolem,“ řekl Thomas.

Neprošla.

„Dobrý den, pánové,“ oslovila je ředitelka Grantová. „Doufám, že se vám oběma daří dobře. Jaký byl let, pane Perraulte? Věřím, že příjemný. A vidím, pane Ryei, že jste poněkud zanedbal svůj zevnějšek a zapomněl na sako. Naštěstí máte čas své opomenutí ještě před vyučováním napravit. Nejprve si vás ale na chvilinku vypůjčím.“

Andrew si uvědomil, že policajti neodjeli. Stáli u schodiště, které vedlo ke kabinetům. Okolo nich proudili studenti, zakrývali si pusy a něco si špitali.

„Nic jsem neudělal,“ ozval se Thomas pisklavě.

Ředitelčina tvář změkla, objevily se v ní obavy, což bylo ještě strašidelnější, než kdyby se mu chystala dát důtku. „Bohužel jde o vaše rodiče. Tady policisti by vám rádi položili několik otázek.“

Andrew se na Thomase podíval, ale z jeho obličeje se nedalo nic vyčíst. Vypadal menší než obvykle? Neupravenější? Rozcuchané kaštanové vlasy mu trčely do všech stran.

A ke všemu ta krev na jeho rukávu.

Ředitelka Grantová se otočila ke schodům, ale Thomas stál jako zamrzlý.

Andrew si rozepnul sako. „Tady máš.“ Nedodal: *Zakryj tu skvrnu.*

Thomas si ho oblékl, rukávy mu byly trochu dlouhé. „Jdeš se mnou?“

Ředitelka došla ke schodům a vrhla na něj přísný pohled. „S kamarády se uvidíte ve třídě, pane Ryei. Pojdte.“

Thomas se vlekl do schodů a policisti mu šli v patách. Jako by ho vedli na popraviště.

Andrewovi se sevřelo srdce a najednou se mu zatočila hlava. Vrátil se do Wickwoodu a měl tu Thomase, všechno mělo být zalité sluncem. Tohle bylo jako rána z čistého nebe.

Andrew by je neměl sledovat, ale...

Kašle na to. Jde za nimi.

Chvilí počkal a kousal se přitom zevnitř do tváře, pak se začal plížit po schodech nahoru. Do patra pro učitele se mohlo jenom s povolením, ale Thomas zašeptal *Jdeš se mnou*, takže všechno ostatní muselo stranou.

Andrew se nehlučně pohyboval chodbou se starožitnými rudými koberci, na pozadí kaštanových tapet vystupovaly

tmavé mahagonové dveře. Na stěnách visela v pozlacených rámech nesmírně cenná umělecká díla. Bylo těžké nepodlehnout dekadentní atmosféře tohoto místa.

Přitiskl ucho na zavřené dveře ředitelny a zadržel dech.

Tlumené hlasy. Šoupání nohou po koberci. Andrew věděl, že před ředitelčiným majestátním stolem stojí dvě kožená křesla a za ním se až ke stropu tyčí knihovny plné klasických děl a starožitností. Nevypadalo to, že by se někdo z nich obtěžoval si sednout.

„...vám vysvětlit situaci, chlapče.“

„Já jsem detektivka Stephanie Bellová. Nechcete se posadit?“

„Ne, díky.“ To byl Thomas, sotva držel vztek na uzdě.

„Zprvė by nás zajímalo, kdy jste dorazil do školy.“ Hlas detektivky Bellové zněl chladně a efektivně, jako mráz, který nemilosrdně spálí všechno živé a zelené.

Otázky typu *kde, kdy a jak* nikdo nekladl jen tak.

Andrew měl pocit, že vyskočí z kůže.

„Dnes ráno,“ odpověděl Thomas opatrně.

„Žijete ve městě? Cesta sem trvá asi hodinu, je to tak?“

„Jel jsem ranním autobusem.“

„Schoval jste si lístek? Je na něm vyznačený čas?“

„Vážení,“ ozval se ředitelčin hlas neobvykle břitce, „bylo mi řečeno, že toto setkání má sloužit k předání citlivých informací, o výsledku nikdo nemluvil. Mám zkontaktovat jeho zákonné zástupce?“

„To je bohužel důvod, proč jsme tady, paní —“

„Doktorko Grantová.“

„Omlouvám se. Ověřujeme telefonické oznámení na tísňovou linku. Pane Ryei, sousedé nahlásili, že včera večer slyšeli z vašeho domu hlasité zvuky. Křik.“

Andrew zapomněl dýchat. Tohle se nemohlo dít: hrbil se u klíčové dírky a poslouchal, jak jeho nejlepšímu příteli pitvají srdce.

„Dnes ráno tam nikdo nebyl,“ pokračovala detektivka. „Dům byl zdemolovaný. Vypadalo to, jako by se tamtudy prohnalo nějaké zvíře. A je tam... krev. Vzhledem k jejímu množství se domníváme, že nepatří vám, proto by nás zajímalo, zda nám k tomu nemůžete poskytnout nějaké bližší informace.“

„Promiňte.“ Podle kroků se dalo usoudit, že ředitelka vy-
pochodovala zpoza stolu. „Mám Thomasovi zavolat právníka? Co přesně tím naznačujete?“

„Nenaznačujeme nic, madam. Pouze se snažíme spojit s chlapcovými rodiči, zatím neúspěšně. Říkali něco o tom, že se chystají odjet z města, Thomasi?“

Ticho. Trvalo až příliš dlouho, než konečně Thomas zamumlal: „Nevím. Možná.“

„Tě krve bylo opravdu hodně.“

„Spojili jste se s místní nemocnicí?“ zajímalo ředitelku.

„Samozřejmě, madam. Řekněte nám, Thomasi, došlo u vás včera večer k nějaké rvačce? Byl u vás večírek? Něco se zvrtilo?“

„Ne.“ Thomas to slovo vyplivl, jako by chtěl detektivku podříznout. „Já nic nevím. Už jsem byl pryč.“

Hlas Bellové se přiosťřil: „Vždyt jste tvrdil, že jste odjel až dnes ráno.“

„Jo, hodně brzo. Byla ještě tma. Tak jsem to myslel.“

„V pořádku, nemusíte se znepokojovat. Určitě si o své rodiče děláte starosti.“

Thomas vůbec nepůsobil ustaraně, toho si Andrew všiml okamžitě. Ale možná v něm uměl číst až moc dobře. Představil

si Thomasovu řeč těla, jak celý napjatý zaujal obrannou pozici, možná se tahal za spodní ret nebo kroutil s uvolněnou nitkou z oblečení.

Nebo si pohrával se zakrvaveným rukávem schovaným pod vypůjčeným sakem.

„Vaši rodiče budou určitě v pořádku, ale necháme udělat rozbor krve a budeme se je dál pokoušet najít. Doktorko Grantová, můžete kontaktovat zákonného zástupce a obecně známit ho se situací?“

Hlasy ještě chvíli pokračovaly v hovoru a vyměňovaly si informace. Pak se koule na dveřích otočila.

Andrewovi to docvaklo až se zpožděním, když už se dveře začaly otevírat. Měl by zmizet.

Dostal se až ke schodišti, ale tam si uvědomil, že kdyby se rozběhl dolů, vypadal by ještě podezřeleji. Tyhle úhybné manévry mu fakt nešly. Když kolem něj poldové procházeli, předstíral, že si prohlíží jedno z rádobý impresionistických uměleckých děl na stěně.

„...myslíš?“

„Ten kluk lže,“ prohlásila detektivka naprosto přesvědčeně. „A mě by zajímalo proč.“

Její pohled se potkal s Andrewovým a ona okamžitě zmlkla. S náznakem zdvořilosti se pousmála a pak pokračovala dolů za svým kolegou.

Za Andrewovými zády si odkašlala ředitelka.

Pomalů se otočil, tváře mu hořely.

„Ale, ale, pane Perraulte,“ oslovila ho ředitelka Grantová nevzrušeně. „Mám takový pocit, že vám utíká první hodina.“

„Já... jsem něco ztratil...“ improvizoval Andrew. „Nemám, ehm, tužku.“

Thomas, který stál vedle ní, se pokoušel tvářit neutrálně, ale po Andrewových slovech se neudržel a zvedl jedno obočí. Takže to byla pěkně průhledná lež, super. Však taky Andrew neměl se špehováním moc zkušeností.

„Primhouřím teď obě oči,“ pokračovala ředitelka, „a budu věřit, že jste nestrkal nos tam, kam jste neměl. Na této schůzce zazněly citlivé informace a já ve své škole žádné drby nestrpím, je to jasné, pane Perraulte?“

Andrew přikývl až moc horlivě.

Ředitelka se otočila zpátky k Thomasovi. „Spojím se s vaší tetou, ale jsem si jistá, že není důvod se znepokojovat. Vaši rodiče jsou... výstřední, jak všichni dobře víme. Určitě se do večera ohlásí.“

Thomas mlčel.

Ředitelka mu pokynula, aby pokračoval dolů po schodech, a pak se přísně podívala na Andrewa. „Smíte odejít.“ Zamračený výraz ve tváři ho ale varoval: *Okamžitě zmiz, nebo tě nechám po škole*, takže hned vystřelil za Thomasem.

Sladili krok a zamířili na angličtinu, jenže Andrew byl tak rozhozený, že si ani nepamatoval, v jaké jsou třídě. Thomas se na něj pořád ani nepodíval.

Ten kluk lže...

„Co se děje?“ Andrew spíš šeptal, než mluvil. „Chtěl jsi se mnou mluvit o tomhle?“

„Ale nic. Vždyť jsi je slyšel. Naši jsou úplně ujetí, když jde o to jejich umčo. Nejspíš to ani není krev. Ne-ne-nevím. Fakt nevím...“ Odmlčel se a zatahal se za spodní ret.

Andrew málem zakopl. Thomas nikdy nekoktal. A taky nikdy nelhal svému nejlepšímu kamarádovi.

Chodba byla prázdná, dveře do tříd zavřené. Školní rok ještě pořádně nezačal, a už dostanou poznámku za

nedochvilnost. Andrew se to zrovna chystal okomentovat, ale Thomas ho vzal za zápěstí a odtáhl do malého výklenku.

Vmáčkli se k obrovskému oknu s tlustými sametovými závěsy, před sklem tančila prachová smítka. Svět se zdál být příliš tichý. Příliš těžký.

Thomasovi jako by se v plicích chvěl každý nádech a výdech. „Nebude se opakovat to co loni.“ V očích mu probleskovalo zoufalství. „Nic zlého se ti nestane, přísahám.“

Zlé věci se děly Thomasovi, ne Andrewovi. To on potřeboval právě teď ochránit. Andrewa znepokojovalo, že se Thomase nikdo z dospělých ani nezeptal, jak se cítí.

„Vyřeším to,“ sliboval Thomas. „Nechci, aby ses kvůli tomu trápil. Zařídím to, všechno bude dobrý. Věříš mi?“

Kdyby u sebe stáli ještě o kousíček blíž, mohli by spolu splynout.

„Řekni to.“ Thomasův hlas se zklidnil. Andrew měl pocit, jako by ho těmi slovy přišpendlil ke zdi.

„Věřím ti,“ zašeptal.